

Natsu Hyuuga

Minh họa: Touko Shino

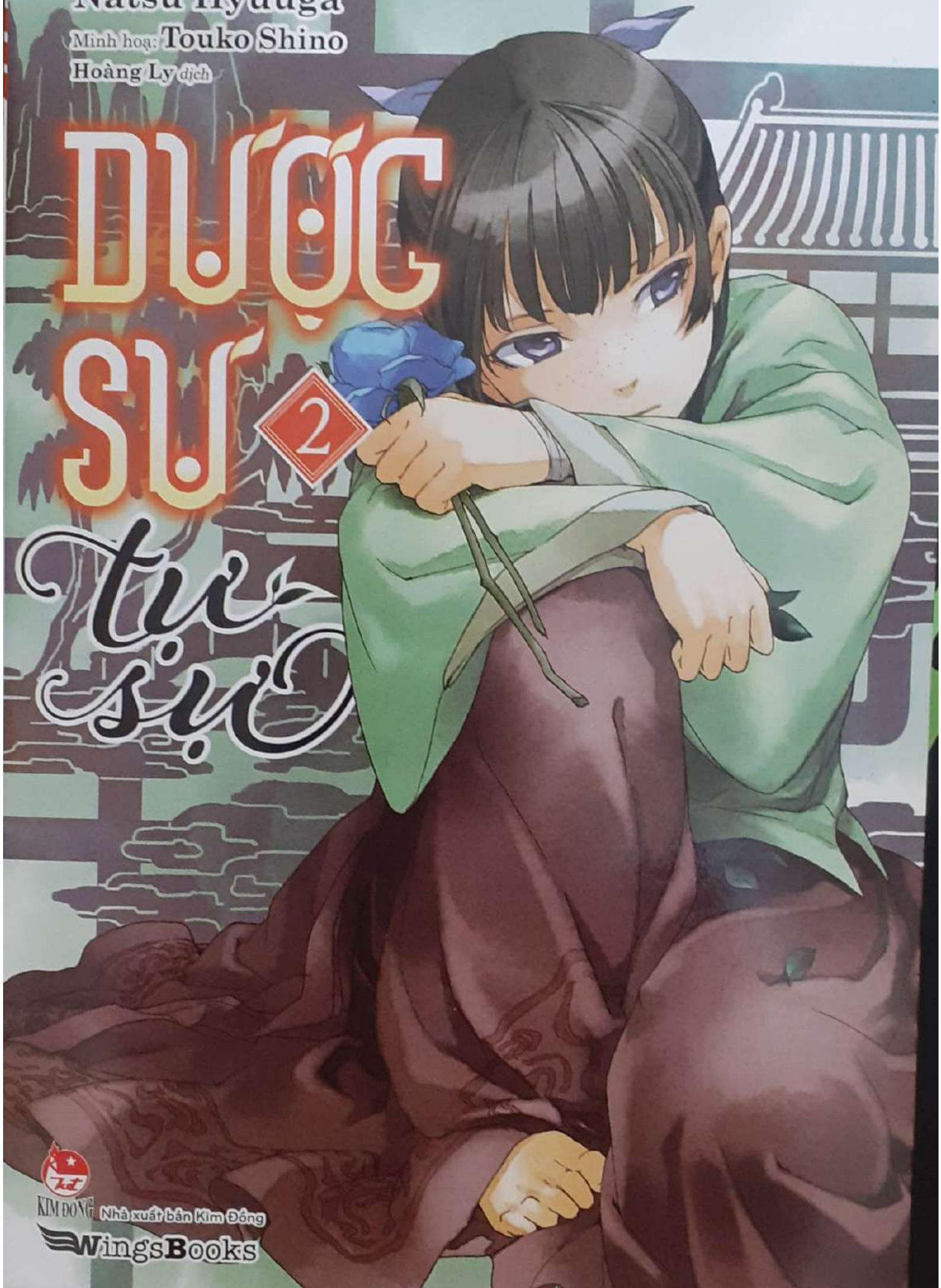
Hoàng Ly dịch

DƯỢC

SƯ

2

Tư
Sư

KIM ĐỒNG Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

MỞ ĐẦU

“Bệ hạ, người nghiêm túc ạ?”

Nhâm Thị nói. Trước mặt hắn là một người đàn ông đang nằm dài trên trường kỉ. Vị vua đương tuổi tráng niên với bộ râu đẹp từ tốn gật đầu.

Chốn thâm cung, ngụ tại một gian nho nhỏ. Nhỏ nhưng tầm nhìn lại thoáng đãng, đến cả một con chuột cũng khó có thể lên vào.

Nhà vua tự rót rượu nho vào chén lưu ly, thông thả ngả lưng xuống trường kỉ chạm trở hoạ tiết bằng ngà voi. Dù ngồi cùng nhân vật tôn quý nhất thiên hạ, Nhâm Thị vẫn có vẻ vô cùng bình thản ung dung. Cho đến khi nầy...

Hoàng đế vừa vuốt ve bộ râu đẹp vừa nhếch miệng cười. Nếu nói rằng vẻ mặt ấy hợp với từ “gian hùng”, khéo sẽ bị xem là phạm thượng. Nhưng vị quân chủ vô song này quả thực rất tương xứng với lời miêu tả đó.

“Vậy người định thế nào? Người là thợ làm vườn chuyên chăm sóc cho vườn hoa của trẫm, đúng chưa?”

Nghe giọng điệu cực kì khiêu khích đó, Nhâm Thị chỉ muốn nở một nụ cười cay đắng. Có điều, thứ hiện lên trên mặt hẳn e rằng chỉ có nụ cười tiên nữ mà ai cũng công nhận là có thể mê hoặc chúng sinh. Tự mình nói vậy kể cũng buồn cười, tuy nhiên, riêng về dung mạo, Nhâm Thị quả thực rất tự tin vào bản thân.

Mĩ mai thay, thứ hẳn thực sự muốn thì lại mãi mà không có được. Phải, dù hẳn nỗ lực đến đâu cũng chỉ làm được “tốt” chứ không thể trở thành “xuất sắc”, chung quy là chẳng vượt trội so với người thường là bao. Ấy thế mà, chỉ có bề ngoài là trời sinh đã xuất chúng hơn tất cả.

Điều này khi xưa từng khiến Nhâm Thị vô cùng buồn bực, nhưng bây giờ hẳn đã nghĩ thoáng hơn rồi. Nếu mưu trí lẫn võ nghệ đều không thể vượt qua ngưỡng “tốt”, chi bằng sử dụng thứ đặc biệt xuất sắc khác còn hơn. Kết quả, Nhâm Thị trở thành một vị quan cai quản hậu cung xinh đẹp. Ánh mắt mị hoặc, giọng nói ngọt ngào, sao lại không thoả thích tận dụng hết những lợi thế có thể coi là thừa thãi đối với bậc nam nhi đấy chứ?

“Xin tuân theo ý người.”

Nhâm Thị nở nụ cười vừa yêu kiều lại vừa cứng rắn, hành lễ với Hoàng đế.

Hoàng đế nhấp một ngụm rượu và mỉm cười như muốn nói “để ta xem bản lĩnh của người được đến đây”.

Nhâm Thị hiểu rõ mình không hơn gì một đứa nhóc con, đang giãy giụa trong lòng bàn tay to lớn của Hoàng đế.

Hắn sẽ làm bất cứ chuyện gì.

Nhâm Thị không thể không tuân theo yêu cầu quá đáng của Hoàng đế. Đó là chức trách của Nhâm Thị, cũng là ván cược với Hoàng đế.

Nhâm Thị phải thắng cược, đây là cách duy nhất để hắn có thể tự lựa chọn con đường cho chính mình. Có lẽ vẫn còn cách khác, nhưng Nhâm Thị là người phạm, không thể nghĩ ra được biện pháp nào hơn.

Bởi vậy, hắn đã lựa chọn con đường hiện tại.

Nhâm Thị nâng chén kể lên môi, nhấp thứ rượu hoa quả ngọt nồng.

Trên gương mặt ấy vẫn hiện diện nụ cười xinh đẹp như tiên nữ.

“Đây, đây. Cái này, cả cái này nữa. À, mang cả cái này đi.”

Miêu Miêu chùn bước trước những kiện hành lí được quăng ra tới tấp.

Người đang hớt hải ném hết son phấn với xiêm y cho cô là kĩ nữ Mai Mai. Họ đang ở trong phòng của Mai Mai ở Lục Thanh quán.

“Muội không dùng đến nhiều thứ như vậy đâu, tí tí.”

Miêu Miêu bắt được một món đồ trang điểm vừa bị quăng ra, liền đặt lại lên giá. Thấy vậy, Mai Mai bèn trách cứ cô bằng bộ mặt ngỗ ngàng.

“Cái gì mà không dùng đến? Người ở bên đó ai cũng dùng đồ tốt hơn muội, muội cũng phải ăn vận trang điểm sao cho ra dáng một chút chứ.”

“Chỉ có kĩ nữ mới ăn diện để đi làm thôi.”

Miêu Miêu nhìn lảng đi chỗ khác, nghĩ bụng rằng giờ mình chỉ muốn điều chế số dược thảo mới hái hôm qua. Ngay tức thì, một tấm thẻ gỗ liền bay tới. Vị đại tỉ này tuy rất biết chăm sóc người khác, nhưng tính tình có chút nóng nảy.

“May mắn lắm mới có được công việc tốt, thế mà muội không định cố gắng để trở thành một người